

— Но, господинъ графе, азъ не съмъ навикналъ за менъ другъ да плаща.

— Зная, Патилане. Но ти нѣма дълго длъженъ да останешъ. Ще ми платишъ всичко, що за тебъ похарча. Сега помисли си. И утре следъ обѣдъ отговоръ ще чакамъ.

Азъ размислихъ дълго. Двоумихъ се много. Съветвахъ се съ баба и съ мойта дружина. Най-последно решихме — въ Парижъ да замина.

Съобшихъ на графа. Почнахъ да се готвя. Ала день не мина и друго подхвана моята дружина. Както ми се стори, баба Цоцолана къмъ туй ги подстри. Тя първа захвана:

— Абре Патилане, я недей отива! Тѣй да си останемъ както сме си сбрани. Ехъ, да знаешъ само какъ мъчно и тежко безъ тебъ ще ми стане!... Я недей отива!

— Не, бабо, не бива. Дума дадохъ вече.

Следъ нея пристигна патиланчо Данчо и така ми рече:

— Бате Патилане, не може ли нѣкакъ да не заминавашъ. Мисли, що ще стане съ нашата дружина! Не е за день, за два, а цѣла година! Безъ тебе не можемъ. Я, недей отива!

— Не, Данчо, не бива. Зна-

ешъ, че се врекохъ. Азъ като замина, ти ще ме замѣстишъ.

Данчо отговори:

— Недей така дума. Ти ако заминешъ, нашата дружина нищо не ще стори. Нѣма да сж сладки смѣхътъ и игритъ.

Презъ туй време нѣкой хлопна вѣнъ вратитъ. Влѣзе запъхтяна патилана Дана.

— Бате Патилане, нѣма да те пустнемъ, каквото да стане! Нѣма да оставишъ нашата дружина! И какво ще правишъ въ тазъ пуста чужбина! Какво ще научишъ? Нашитъ клиенти наши моди искатъ. Ти на тѣхъ си майсторъ. При тебе се стрижатъ най-виднитъ хора! Не, недей отива!

Азъ нищо не рекохъ.

Въ туй време дойдоха Алберто и Лора. И още не влѣзла, Лора заговори:

— Бате Патилане, много лошо стори, че вече се врече да идешъ съсъ татка. Какво ли ще правишъ въ чужбина далечна. Ние нали бѣхме. Вървай, тамъ играта никакъ не е сладка! А тукъ каква радостъ дружно преживѣхме! Не, недей отива!

— Ахъ, Лоре, не бива! Честна дума дадохъ.

Така отговорихъ, ала вече същахъ, че ми домиляватъ и баба, и Дана, и Данчо, и Гана, и